החדש והוא אמרן יהענה החדש הזה לכם. וכבר כהבחי כי בעל ההלכות יבים קידוץ החדש בראיה או בחשבון מצוה אחח, וישים עבור השנה בחושפה חדש מצוה אחרה, והדין עמו והודעתי זה בעיקר הרחשון, אבל שתה אוסיף עיון בדברי תרב שכתב בכהן כי כמלוה היאה לא יעבה אותה לפולם אלא בית דין הגדול בלבד בארץ ישראל בלבד

אבל בהעדר החכמים מהרץ ישראל אז ראוי לבית דין הכתוך בארן ישראל שיעבר שנים ויקבע חדשים בחולה לחרץ כמו שעשה ר"ע, וכהב עוד שים הנה עיקר גדול מעיקרי האמונה לא ידעהו ולא יהבוק במקומו הלא המעמיקים בדעה וכוח שהיותנו היום בהולה לחרן הושנים במלהכת העיבור ונהמר שזה היום ר"ח וזה היום מועד לה מפר הבבונו נשימהו מועד בבום פנים חלנו מפני שב"ד שבחרן קבע זה היום מועד או ר"ה ועל קביעוהם נסמוך לא פל השבוננו והמום השבוננו לגלויי מילהה בשלמה והכן זה מהד, והני פוסיף לך ביהור מינו השבנו על דרך משל שבני ארן ישראל ישדרו מה"י הלילה להל מששות זמת שהות הבכיח שלא יתחה אוחות האומה מהכל ושלא יהיה בם ב"ד ולא יהיה צהולה לארן ב"ד בנכמך בחרן דע שהבבונו זה לא יושילנו בום דבר בשום פנים לפי שהין לנו לחשוב בהולה להרץ לפבר שנים ולקבוע הדבים אלא בתנהים המכרים כמו שביהרנו כי מניון הגם הורה ודבר ה' מירובלים וכביתבוכן מי שיש לו שכל שלם ובריה בלשומת ההלמוד בזה הפנין יתבהר

לו כל מה שהמרט ביהור אין כפק עו: אבור הכוחב ידעתי כי שכלי הינמ בלם וברים בהלמוד ועם כל זה מינני הובד מותי להיותי בלתי שלם בדבר הזה, שמן הידוע כי קידום ההדם ועבור שנה לריכין מומהין כלומר ב"ד שנסמכו בארן הסמיכה הידועה בהלמוד היש מחיש עד משה רבינו ע"ה וכמו

יכולין

הרמב"ן ל6 הבין דעהו שאין רצומ שינפרכו כל הסנהדרי בדולה כדי לקדש פו לעבר רק שע"פ שלשה מהם חעשה זהה המלוה, חהו פירוש המשנה שהביה הרמנ"ן מריש הנהדרין שהומרת קידוש החדש ועבור שנה בשלשה, כ"ל שלשה מסנהדרי גדולה שהרי בקידוש החדם תלינו בשרק מס חיק מכירין (דף כ"ד) במבנה שרחש ב"ד חומר מקודש ורהב

ב"ד פירושו הנשיח שהוח בסנהדרי נדולה ממה שאחר שם בנתרם מנא הני מילי והשיבו דאחר קרם וידבר משה את מועדי ה', מכאן שראש ב"ד אומר מקודש, והנה משה הנשיא בבסנהדרי נדולה סים , ובעבור השנה ג"כ מלינו בפ"ק דסנהדרין (דף י"ם) ה"ר חין מעברין את השנה אלא במזומנין לה , ופירש"י וז"ל במזומנין לה שהומים הנשים מבערב שכ"ל, ושם מביה מעבה בר"ג שאמר השכימו לי שבעה לעלייה וכו' שהיה רולה לעבר הה השנה, ומן הידוע שהוח כיה נשים וה"כ מכחן משמע בבירור שלב"ד בנדול היהה מכורה, ואין לומר כי מפני מעלתם היו שמר בתי דינין נסוגים מחור ממנה אבל כשרים היו לה מן התורה כאשר פתב כרמב"ן שמ"כ מיך שמלו בנמרא מכ"ל שלריך שרמש ב"ד יאמר מקודש ההדש והלה אין זמה המצוה מסורה לב"ד הגדול בלבד כי הפי' ב"ד בל כ"ב יכולים למשותה ושם לח היה רחש ב"ד. ומה שהבית עוד (א) מההיה דע"ז בכה ב"ד כנחל בעל מה"י מ' שנה קודם ההורכן ומ"ת כיו מקדשים על פי הראיה עד הביי ורכח, כ"ל שמזה החחמר לה משמע שבפל כהם רק לענין מה שהזכירו שהוא לומר באין דנין דיני נפשום, וכן משמע ג"כ ממה שחמרו לפי בהמקום גורם וחין המקום סכות גורם רק ד"כ כפו שפירשו שם רש"י וסתוספות מכל בשאר סדברים שאין חלויים במקום כהוא בכח

הזה לכם ראש חדשים. ובא הפירוש שעדות זו תהא מסורה לכם , כלומר שמצוה זו אינה מסורה לכל איש ואיש כפו שכת בראשית שכל איש יפנה ששה יפים וישבות בשביעי כשיראה כל איש ואיש גם כן הלבנה שיקבע היום ראש חדש, או יכנה ענין תוריי ויקבע ראש חדש, או יעיין איתור האביב וזולתו ממה שראוי להמתכל בו ויוסיף חדש, אבל מצוה זו לא יעשה אותה לעולם אלא בית דין הגדול לבד ובארץ ישראל לבד. ולכן במלה הראיה אצלנו היום בהעדר בית דין הגדול כמו שבמל הקרבת הקרבנות בהעדר המקדש. ולזה כוונו ומעו המינין הנקראים קראים, וזה שורש גם כן שלא יודו גם כן זולתי מכלל הרבנים והולכים עמהם באפלח בחשכה. ודע שחשבון זה שנמנה אותו היום ונדע בי ראשי חדשים והמועדים אי אפשר לעשותו אלא בארץ ישראל לכד ובעת הצורך, ובהעדר ההכסים מארץ ישראל אז אפשר לבית דין הכמוך בארץ ישראל שיעבר השנים ויקבע חדשים בחוצה לארץ ככו שעטה רבי עָקיבא כמו שהתבאר בתלמוד ובזה קושי גדול וחזק והידוע תמיד שבית דין הנדול אמנם היה בארץ ישראל והם שיקבעו חדשים ויעברו שנים בפנים המקובלים

שלמרו בגמרת ב"ב (דף קכ"ת) מועדי ה' לריכין מומחין הפרת נדרים איק לריכין מומחין, והקשו והא רהשי המכוח כחיב כלומר שהן השוכחין על ישראל שנסמכו מפי מבס רבינו ופירקו ביחיד משמחם מבל שינו לריך מומחין כל כל פנים . ודבר גלוי הוא בהיום מכמה בנים בפלו סמוכין מש"י ואין דנין בם הפילו דיני קנסות כ"ש שיקדשו ע"פ סרמים או ע"ש החשבון , והחימה מן הרב כי הוא אומר שהמצוה הזאח לא יעבו אוהה לעולם אלא ב"ד הגדול ובארץ ישראל בלבד ולפיכך בעלה הראיה אצלנו היום בהעדר הב"ד הגדול ואמר בבזה שעו הקרמין ובזהו עיקר בחלקו עמהם כל הרבנים, (א) והנה דבר ברור הוא וידוע הוא בב"ד הגדול בכל מא"י ואפילו קודם החרבן ר"ל שלא היה בהם דין ב"ד הגדול כמו שהמרו בפרק קמה מש"ז (דף ה':) הרבשים שנה עד בלה הרב הביה גלתה הנהדרין וישבה לה בהנוח למהי הלכחה שלה דני דיני נכשות כיון דחזו דנפישי להו רולחים המרו מופב נגלם המקום דכתיב ועשיה ע"ם הדבר חבר ינידו לך מן הנהום ההוח השר יבהר ה' מלמד שהמקום גורם כלומר שכ"ז שכנהדרי גדולה במקומם בלשכת הגזית כנהדרי קפנה שהגת בכל מקום ואפילו בחולה לארץ ודנין דיני נפשות בכל מקום אבל מבגלתה סנהדרי גדולה מן המקום ההוא בשלו דיני נפשות מכל ישראל, ואפינו ביניאתם משם לפייל משם ולחזור בפל כתן ורשותן מהם עד שיהיו במקומן כמו שממרו (בנכדרין י"ד:) מילון לבית כמבי והמרה פליהן יכול ההת המראהו המראה ה"ל וקמת ועלית אל המקום מלמה בהמקום בורם כ"ם לאחר החרבן כמו באמרו עוד בפרק ד' מיהות (דף כ"ב) ובלת אל הכחנים הלויים ואל השופע בזמן שיש כהן יש שופע בזמן באין כהן אין שופם. וכבר הביא סרב בפהיהום המאמר הלשון השטי במכילהא מניו שאין ממיחין אלא בפני הביח וכו'. ומאוחה שעם בפלו כל הדינין החלויין בב"ד הגדול ואם כן לא היו

בים בכל זם בכופים גדולים כל אבל כפנין שהוא שלם מכל דופי בכוניים החלמוד הוא בבקדום החדש ועבור הבנה חין נרין כ"ד חלח שנבה והם מומחין כמו בשנו משנה שלמה עבור ההדש בשנבה עבור השנה בשנשה וכן שנו בש"ג מר"ם רחוסו שנשה והם כ"ד יעמדו שנים ויושיבו מחבריהם הצל היחיד ויטידו בפניהה ויהמרו מקודה מקודם בחין היחיד נחתן על ידי עלמו והערו בנערה פביכה כד"ה כיון דתון ד"ת כבלבה והם כים מומהם לרכים דן הפי' כיחיד ככה נמי נקדשים כיהיד קמ"נ דהין לך מומהה נרבים ביבראל יותר ממבה וקהמר ליה רחמות עד דחיכת אסרן בהדך דכתיב החדב הזה נכם בלומר ואין כ"ד בקול מוכיפין עליהה הבליבי עכ"ל. ולכאורה דעת הרב דוריך ב"ד הגדול נרחם כמכוחר בכנים מיומום בסלמוד, מכם כפיב דרים היחח ה"ל רבי לרי חיית זול לעין עב וקדבים לירחת כו' , וכתכו כתום' זול לעין כב וקדבים שם סיו קובעין לקדש את סהדם כדהיתה כנסריקתה למס כ"ד מקדבין הם סהדם בעין כב לפי בסוח בים סועד חמר סקב"ם כית מושד בי כל סטולם בנה" כי מליון הנה סורה והמרינן בירושלמי כשם בתוקשים ביכנה כך חוקשים בשין שב מבמע שסיה בם כ"ד קבוע כמו כיבנה עכ"ל. וכ"ד הקבוע ביבנה כ"ד של שבעים ואהד סים כמ"ב רש"י בריב פרקא וז"ל אלא כיכנם שהיתם שם סנסדרי גדולם כו' וכיון באמר שבעין טב היה כ"ד קבוע כעו ביבנה ורבי היה משלה לכ"ח לקדש את ההדש בעין מב הכי א"כ היה מלרין כ"ד הגדול אל הדבר . וכפ"ד דר"ם נמי חנן ההקין ריב"ז באפי" ראש כ"ד בכל מקום שלא יהיו ספדים סולכים אנא נמקום כועד. וכתב רב"י נא סיו לריכין עדי החדם לילן אחריו אנא למקום סוטד של יבינה ילכו וכנהדרין יקדבוהו כלה רהב כ"ד ע"כ. כה קמן כין עם רחב כ"ד כין כנהו עכ"ם ע"ו כנהדרין יקדבוהו ולה ע"י זולתם, וגם בעיבור הבנה דעת הרב תפורם בפ"ק דהנהדרין ב"ר הין ניעברין את סבנים אלא ביסודם וכתב רש"י בכ"ד סרבוע ביסודם וסוא ודאי ב"ד סנדול: ויש נתמום על הרמב"ן בכתב יראה לי שכומן בבהמ"ק קיים שהים כ"ד במקומם ולהם הרצות נחונה מן הכהוב על פי הדבר אבר יגידו לך מן המרום הכוא לא כים רבות לפום אדם

לעבר ולקדם הנה נהם או ברבותם וכו' לה שיהיו שאר בסמוכין פכולין לום ע"כ . ודבריו לכהורם אין לכם מקום, בכיון בהמנום ככחוב להם לכדם הוא הדבר תבואר משנמו שבבל לאהרים זולקם. ונראה ברלונו לומר בהכתוב לא ייתד המלוה להם אנא דוקא בדבר המבסט וום הוא בימר פל פי סדבר הבר יורוך וכו' ומהליו סרבות לסם עוד לבהר דברים בענין סקדום וסעבור ודומיסם כי מי ירים ידו לפניהם כשום דבר, וזהו מה שהתר לשיל בומן שהיה להם כ"ד הגדול הים הדבר מסור להם והם היו המקדשין וכו' מפני שרשות כל ישראל נפולה מכל ג"ד אחר שמהם וכו' פ"כ. כלומר נפולם מע מה לפנין הקדום והעבור לף בכהוב לא כאה המוום על אלה . זה נראה לומר כדשמו ז׳וֹ. מ'מ קבה שלון לו זם כהילוק ולא יסים כל זם נכלל כפל פי סדבר אבר יצידו לך מן המקום הכוא וכן פיא פבוכה של ברייתא כב.כרם אין מעברין אם סשנה אלא פיכודה כי ממה שאתרו הדבר כלבון בלילה מכואר שבלנו ופבלו באר המקומום ושאר כחי דינין אף שיכים כדברי

כרתבון שבס"ג ישים קדום כתרש ברתים או בחשכון ממום "חת וישים עבור השנה בחוכפת הדש מנום החרם והדין עמו . ושם בעיקר הראשון שרמו הביה לזו ראים ממ"ש בכברי החינו השמים שלא עשו מנות בניתנו נסם מן השמים ואלו כן מנות שניהנו לכם מן השמים שיבור שנים וקבישות מדשים כו' פ'כ . ולני אומר דמססות מאוור דספרי אין ראים כי הע'פ שבנינו עבור שנים וקבישות הדשים כשם מנות שניתנו כוי בנצון רבים לא כוונו לומר דמנות בתים הן דלאו למנינא דמנות אפו בפס וליצוא כשלמא הוא משום דהרי מילי נינהו , ואמנם נעם ברכ במנה שהיהן מנום אחת לא נפלא ולא רחוק כי קביכום חדשים עלמו לריך כו ג'כ אל ככור השנים ובחיהן לענין אחד כם כאין דסיים לעשות סרועדים בומנם ואכוהון דכולכו פכה דכי כיכי דלרין שיכים בהדם החביב כן נריך שיסיה כפ"ו לח.ש וחם יסיו קובעים החדש שוח בומנו יכוחו להכול המן בפכה וסיינו נמי קרא דהייתי סרמב"ן ובמרם אם החקם הואת נמופדם מימים ימימס בהוא נביית המועדים בומנם בכלן לרוכון אל המלום הואת אל קדום החדם וכן כתב הרב פ"ד מכל" קדום החדם מ"ע מן התורה על כ"ד כו" שיקדם את החדם וישלהו ויודישו לשאר העם באיוה יום הוא ר"ה כדי בידפו בהיום יום כן כמוכדות:

ודרכיב"ן עוד הולך וסוער מחד על הרכ בממום זו , וחבי הנעיר ערם חשפל בו אחריך מעע בכיאור דברי סרב ז"ל אף כי מכוארים כם בעומן לרגיל בכן. כתב סמוום כואת לא יעשם אותם נעולם אלא כ"ד סגדול בלכד כו' . זה הלשון כתום מעש וכבר ראיתי מי ששעה בו והשב שר"ל שכ"ד סנדול כולו לריך לקדוש ההדש, והרמכ"ן בהשיג פליו בזה וכתב הינו לריך ב"ד הנדול אלא ג' והם מומחין כו' נוכן יד אל הטטות הוה דמבתע לכאורה דקאמר לא כפו בהוא הוכר דצריך הב"ד הגדול ר"ל הב"ד כולו אלל בצלבה והן מומחין הני, וכל זה ביבוש גמור כי היאך יאמן שברב ז"ל נפלמה ממנו משנה פרוכה פבור החדש כשלבה ופירשו בנמרא שהוא קדוש החדש וברייתא מפורבת שם קדום החדש בשלשם , גם חלולה והם שהרמב"ן יהשוד הותו טועה בדבר ברור ומפורכם מה. אבל פירום דברי ברמב"ם שאמר שבמעום הואת ביא נכ"ד הגדול ביינו ביהיו המהדבין מכ"ד סגדול כלכד לא שלרון סכ"ד כולו , ובפירוש כהכ פ"ד מסל' קדוש החדש בכמה מעברין מסחליון כשלשם דיונים מכלל כנהדרו גדולה כו' ווה עלמו הוא מ"ש בם רוצ פ" ה" כל באמרנו מקבינות ר'ה אין פובין אוסו אנה סיסדרין בכה"י כו', ר'ל כנסדרין כם בעיבין ולה כלם אלה בנשה מסם וסים דעתו שעצור סחדש בשלשם סחמור במשנם סר שלשם מתוך סב"ד סגדול ובוס סוח בחולק פרמב"ן שלומר דלקדום ההדם ולפכור שנה פני מומחין והמוכין כלבד אף שלא יהיו מכלל הכנהדרין פל כיד סנדול כמו שסרב סובר:

ודביא עוד מדברי סרכ מס בכתב בתכורו הגדול באין מעברין אם סבנס אלא במוומנים לס, כילד אומר ראש כ"ד סגדול לפלוני ולשלוני מן ססנהדרין היו מוומנין כו' ולריך שיכיה ראש ב"ד. כגדול שכוח כאש ישיבה של ע"ה והוח הנקרא נשיח שתהם או שירום ע"ב. ובהב עליו